

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 sierpnia 2018 r.

Pozycja 134

POSTANOWIENIE z dnia 22 czerwca 2018 r. Sygn. akt Ts 162/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.B. w sprawie zgodności:

art. 53 ust. 4 i art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, ze zm.)
z art. 2, art. 7 i art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 sierpnia 2017 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej Z.B. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność art. 53 ust. 4 i art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, ze zm.; dalej: ustawa o emeryturach i rentach z FUS) z art. 2, art. 7 i art. 67 Konstytucji.

Skarga została złożona w związku z następującą sprawą.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, oddział w W. (dalej: ZUS) decyzją z 4 września 2008 r. (...), na podstawie art. 29 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyznał skarżącemu prawo do emerytury od 1 sierpnia 2008 r. (tzw. wcześniejsza emerytura). Skarżący 17 kwietnia 2014 r. wniósł o przyznanie emerytury po emeryturze, wskazując, że po przyznaniu wcześniejszej emerytury pozostawał w ubezpieczeniu przez 30 miesięcy. Decyzją z 23 kwietnia 2014 r. (...), na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyznano skarżącemu emeryturę od 1 kwietnia 2014 r. (tzw. emerytura w wieku powszechnym) bez przeliczenia 24% części socjalnej z uwagi na brak przepracowanych 30 miesięcy.

3 marca 2016 r. skarżący ponownie złożył wniosek o przyznanie emerytury po emeryturze, wskazując, że po otrzymaniu emerytury pozostawał w ubezpieczeniu przez trzydzieści dziewięć miesięcy. Decyzją z 8 marca 2016 r. (...) ZUS odmówił skarżącemu prawa do emerytury.

Skarżący 8 kwietnia 2016 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego. ZUS decyzją z 5 maja 2016 r. ustalił od 1 kwietnia 2016 r. wyso-

kość emerytury z zastosowaniem art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w myśl nowych zasad określonych według art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Od decyzji z 8 marca 2016 r. (...) skarżący wniósł odwołanie, wnosząc o przeliczenie części socjalnej, tj. 24% kwoty bazowej, na dzień 3 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w W., VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 30 sierpnia 2016 r. (...) oddalił odwołanie skarżącego ze względu na brak podstaw do ustalenia prawa do nowego świadczenia oraz fakt, iż skarżący od nabycia uprawnień do poprzedniego świadczenia nie podlegał przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalno-rentowym. Stanowisko sądu pierwszej instancji podtrzymał Sąd Apelacyjny w W., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 23 marca 2017 r. (...).

Zdaniem skarżącego ZUS oraz sądy I i II instancji, przez odmowę podwyższenia emerytury o część socjalną emerytury, tj. 24% kwoty bazowej, naruszyły prawo skarżącego do zabezpieczenia społecznego określone w art. 67 Konstytucji, zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji) oraz zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Zarządzeniem sędziego Trybunału z 27 marca 2018 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, m.in przez: wskazanie wolności lub praw wywodzonych przez skarżącego z art. 2, art. 7 i art. 67 ust. 1 Konstytucji oraz dokładne uzasadnienie zarzutów ich naruszenia przez art. 53 ust. 4 i art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, w piśmie z 11 kwietnia 2018 r. skarżący wskazał następujące prawa i wolności wywodzone z art. 2, art. 7 i art. 67 ust. 1 Konstytucji: zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji), prawo do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

Skargę konstytucyjną sporządził i wniósł adwokat, który załączył do skargi stosowne pełnomocnictwo.

Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ wyrok Sądu Apelacyjnego w W., III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Apelacyjny) z 23 marca 2017 r. (...) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia. Dochował również trzymiesięczny termin do wniesienia skargi, zastrzeżonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, albowiem wyrok Sądu Apelacyjnego z 23 marca 2017 r. (...) został doręczony pełnomocnikowi skarżącego 17 maja 2017 r., a skargę wniesiono 17 sierpnia 2017 r., jak również prawidłowo wskazał przedmiot kontroli. Braki formalne zostały prawidłowo usunięte w terminie 7 dni od daty otrzymania zarządzenia wzywającego.

W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo wskazał, które przysługujące mu konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także należycie uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK i nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 ustawy o TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 tej ustawy – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.